

ogsaa indtil videre maatte gaae efter Hunsfædrene, naar det gjaldt at frigjøre sig for den. — Ligeledes blev der af den høitærede Minister gjort opmærksom paa, at der dog altid maatte gives bestemte Regler for, hvor Grændsen skulde være mellem Mangfoldighed og Eenhed i det Kirkelige, end de af mig antydede; og han har derhos navnlig tydet hen til det, jeg har bemærket om Ungdommen og dens Forlegenhed, naar den senere kommer et Sted hen, hvor ikke de samme Psalmer bruges. Denne Forlegenhed, det indrømmer jeg, vil finde Sted. Men det synes ikke ganske i sin Orden, naar det skal være et Argument mod det Nye, der foreslaaes af mig, at det vil blive i een enkelt Henseende, ligesom det er efter det Bestaaende. Thi ogsaa efter det Bestaaende er det Tilfældet, at Ungdommen for en stor Deel kommer i andre Sogne og andre Egne, hvor der ikke er de samme Psalmebøger, som de, de have været opvokset med. Derfor forekommer det mig, at det vi alene kunne kaste Blikket paa, det er Ungdommen, forsaavidt en stor Fleerhed af den forbliver i de hjemlige Kredse. Og i saa Henseende vil det jo aabenbart være Tilfældet efter Forslaget, at de ville faae de samme Tillæg, som de ere blevne confirmerede med. — Hvad det 3die angaaer, den høitærede Cultusministers Bemærkning om Savnet af en kirkelig Afgjørelse, da er det mig ikke let at svare derpaa; thi det forekommer mig, at Ministeren kom, i Slutningen af sit Foredrag, til at antyde, at der dog gives, ogsaa under den nærværende interimistiske Tingenes Orden, en Maade, hvorpaa man til Nød kunde tilveiebringe en kirkelig Afgjørelse. Det er netop ogsaa min Mening, og altsaa forsaavidt vil jeg berolige mig ved det. Men, efter hvad jeg efter Ministerens Uttring, idetmindste saaledes som jeg forstod ham, tidligere maatte antage, at han meente, da kunde der for Tiden slet ikke være Tale om at tilveiebringe en sliq Afgjørelse, og da bemærkede jeg, at det vilde for den nærværende Sag kun vise sig som en Biting. Og jeg maa til Understøttelse deraf atter gjøre opmærksom paa, hvad vist Enhver vil være overbevist om, at det er næsten utænkkeligt, at nogen Præst og Menighed for

Allvor skulde kunne forenes om at ville bestemme et Tillæg, om hvilket det lod sig tænke, at nogen Biskop vilde sige, ikke blot: „Jeg synes, det kunde være bedre“, men: „det er ligefrem stridende mod den kristelige Tro og Betsjælsdelse“. Naar Ministeren har ytret, at de urolige Hoveder ville maaskee ikke finde sig fornoiede med den saaledes antydede kirkelige Afgjørelse indtil videre, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at de urolige Hoveder maae jo dog for Tiden finde sig tilfredse med meget mindre, nemlig selv om Biskoppen siger: det er altsammen meget rigtigt, der staaer i Tillæget, saa bliver dog Svaret, at de ikke kunne faae det i Brug. Det forekommer mig, at det vilde bidrage endeel til at berolige et stort Antal af urolige Hoveder, forsaavidt der skulde være endeel af dem, naar man i dets Sted sagde til dem, at, naar deres Døfter vare saadanne, at ingen høitbetroet geistlig Embedsmand i Danmark vilde kunne sige med sit Navn: det er ligefrem uchristeligt, hvad de have forlangt, — saa kunde det ogsaa, hvad Psalmebøgstillæg angaaer, blive dem tilstaaet. — Det er iøvrigt vistnok særdeles afgjørende bemærket af den høitærede Cultusminister, at væsentlig praktisk kommer det mig an paa Tillæget, og at, saaledes som jeg allerede har oplyst, jeg ikke troer, at Forslaget vil blive noget meget om sig gribende med Hensyn til Anvendelsen af den Paragraph, der handler om at kunne vælge Psalmebøger. Men, naar den høitærede Cultusminister derved har gjort opmærksom paa, at der kunde blive Dispute om, hvor stort Tillæget skulde være, og at der vilde blive megen Forlegenhed for Biskoppen, naar han skulde give sit Veto, og at det ogsaa kunde blive forlegent for Menigheden; at den skulde vælge, da Menigheden dog ikke kunde være moden dertil, naar den skulde vælge mellem alle mulige Tillæg, men kun, naar der paa kirkelig Maade var foreslagt den to eller tre at vælge imellem, saa seer jeg mig ikke istand til at føle den fuldkomne Vægt af disse Grunde, saaledes som de have gjort sig gjældende hos Ministeren. Det forekommer mig at Biskoppens Forlegenhed vil være meget lille, thi han er ikke sat til at bedømme, om det er det bedste Tillæg, men efter Lovforslaget er han